Citizen Kane

(Ciudadano Kane)

Direcció: Orson Welles
Guió: Herman J. Mankiewicz i Orson Welles
Repartiment:
Orson Welles, Joseph Cotten, EverettSloane,Dorothy Comingore
Fotografia: Gregg Toland
Música: Bernard Herrmann

1941 - 119 min

Per a una gran majoria de crítics és la millor pel·lícula que ens ha donat el cinema. És una opinió de la qual discrepo profundament. Vista avui dia és una pel·lícula antiquada plena de troballes interessants que es fan embafadores de tanta repetició.

Quan Charles Foster Kane, un dels més grans manipuladors de l'opinió pública americana, mort, la darrera paraula pronunciada "Roseboud", es converteix en un misteri perquè ningú sap el que significa. Aquí, Orson Welles, ens fa trampa. Perquè és bastant normal que en situacions crítiques hom recordi alguns dels moments feliços de la seva vida i, per a un nen que no té res, una joguina -perdoneu l'espòiler- pot ser el més important.

Orson Welles, en aquesta pel·lícula va intentar fer l'anàlisi d'un personatge real, en William Randolph Hearst propietari del New York Journal un diari sensacionalista que publicava notícies sovint inventades. Va ser un dels grans promotors de la guerra dels Estats Units contra Espanya. A Hearst se li atribueix la frase dita a un dels seus fotògrafs "tu posa les fotos que jo ja posaré la guerra", Frase recollida textualment en la pel·lícula. Welles ens parla molt de la vida personal del protagonista i el tracte tirànic i menyspreatiu cap a les seves dones, amics i empleats, però no ens parla quasi gens de les seves idees polítiques i de la seva influència bel·licosa cap al govern del país. Els periodistes encarregats de la investigació oberta pel periòdic rival -el Chronicle a la pel·lícula o el New York World de Joseph Pulitzer a la realitat- només entrevisten personatges completament secundaris per esbrinar qui era i que pensava realment Hearst-Kane. Les seves dones i, fins i tot el seu únic amic, no saben res de res de la seva verdadera personalitat.

Welles es va preocupar més, en aquesta pel·lícula de jugar amb els efectes de llum, amb la profunditat dels plans, amb les boires i la decoració que d'indagar en la personalitat del protagonista. Fins i tot va voler jugar amb els maquillatges que vistos avui són un veritable fracàs. Acabo de dir "vistos avui" perquè indiscutiblement en el seu moment varen ser una autèntica novetat. Probablement, això va ser el que va donar a aquesta pel·lícula una qualificació que actualment no pot tenir el mateix valor.

TS - Abril 2026